

SCHITTERINGEN
VAN DE NACHT

Schrijver: Jojo León

Cover-ontwerp: Hacienda

ISBN: 9789464658033

© 2022 Jojo León & Hacienda

SCHITTERINGEN
VAN DE NACHT

Jojo León

HACIENDA

*'Het leven zit vol vreemde absurditeiten, die,
vreemd genoeg, niet eens aannemelijk hoeven
te lijken, omdat ze waar zijn.'*

— Luigi Pirandello

RONDO

Laila loopt langs de zee, elke ochtend, elke avond. Het hotel waar ze werkt ligt hemelsbreed niet zo ver van haar appartement, maar ze kiest bewust een langere weg om extra van de zeewind te kunnen genieten die met haar golvende haar speelt en haar vochtige huid prikkelt en streelt. Een heerlijk gevoel van eindeloze ruimte voorafgaand aan haar gezwog in steriele, benauwde kamers en gangen met buitenlandse gasten, die soms aardig zijn, en daarna ook weer als haar werk erop zit en ze huiswaarts keert.

Haar boezem zwelt prachtig op als ze de zilte zeelucht diep inademt. Elke ochtend en elke avond tuurt ze over het strand en over het water, alsof ze iets hoopt te ontdekken wat ze is kwijtgeraakt of misschien iets wat ze nog verwacht.

Al jaren vaste routine.

De wereld is constant in beweging. De aarde ook, maar die is zo groot dat we niets van haar dagelijkse beweging merken, alleen maar aflezen aan de dag- en nachtevening die we doorgaans als heel gewoon ervaren.

Zo is het ook met het plaatsje San Leone aan de zuidkust van het eiland met de drie punten. Het is weliswaar niet groot, maar de beweging is gering en verloopt zo langzaam dat zij door bijna niemand wordt opgemerkt.

De wereld van Laila's jeugd was een wereld in crisis geweest, in San Leone en in heel Italië en Europa. Er is altijd wel ergens crisis. Een verschijnsel dat ontstaat als oude routines vastlopen, het signaal dat een andere koers absolute noodzaak is geworden. Maar het grootste deel van de mensheid is hier doof voor en alles blijft zoals het is, hebzucht blijft de boventoon voeren, mogelijk zelfs nog meer dan voorheen.

In het leven van de jonge Laila was wel een grote verandering gaande. Ze was veertien en hoorde voor het eerst familieleden praten over de verdwijning van haar vader destijds toen zij nog heel klein was en ze alles nog als gewoon aanvaardde wat haar overkwam.

De zee was de spiegel van haar ziel. Storm, de vrouwelijke, ontembare en grenzeloze kracht die ze soms in zich voelde borrelen als een nog onontdekte vulkaan. Kalme zee, de serene stilte van haar even onbegrensde meisjeswijsheid. De ene dag de hemelsblauwe zee van het eindeloze geluk, de andere dag de dreigende dan wel kabbelende loodgrijze golven van een gevaarlijk, grauw en onbestemd leven dat ongemerkt voorbijgaat.

Haar vader. Wie was hij? En waar was hij? Vragen die haar ergens op de achtergrond altijd bezig hielden, waar ze in de loop der jaren haar eigen antwoorden op had gevonden, een eigen geschiedenis waar ze natuurlijk steeds meer bewijzen voor vond.

Hij was afwezig, ja, maar in haar hart wás hij er, als de koning van het onzichtbare rijk van heroïsche bannelingen, het verboden en verborgen koninkrijk van haar verlangen.

Haar moeder sprak nooit over hem, alleen die keer tegenover tante Olivia, toen Laila enkele woorden opving die zich nu als dwarrelende puzzelstukjes een weg baanden door het exotische landschap van haar verbeelding, snijdend als de roestige scheermesjes die ze als kind in de badkamer had gevonden, snijdend door haar onrustige puberbrein, en die haar een hoofdpijn bezorgden die ze nooit eerder had ervaren. Puzzelstukjes die ze naarstig probeerde in te passen in het grote verhaal van haar vader, voordat het helemaal zou afbrokkelen en een gapende leegte zou achterlaten...

Ze is veertien en loopt langs de zee, op weg om vrouw te worden. Ze loopt, ondanks haar opwindings, kalm langs het overvolle strand met spelende kinderen en hun luierende ouders. Ze is op weg naar de Dune. Er klinkt muziek vanaf de waterlijn boven het geluid uit van de kabbelende branding. Ze ziet de schaduw van een man met een rieten hoed. Hij houdt een kleine gitaar vast alsof hij een baby in zijn armen wiegt.

Even staat ze stil en slaat het tafereel gaande. De muziek is nauwelijks hoorbaar, maar toch raakt deze haar, omdat het uitstijgt boven het zomerse vertier op het strand. Dan loopt ze door. Ze is op weg naar de Dune, voorbij waar nu de pizzeria Ha-

vana is maar toen alleen nog een verlaten strand en het duin met cactussen.

Over een stenen pier in zee die aan het afbrokkelen is, vol ongelijke keien, vervolgt ze vastberaden haar weg, een niet ongevaarlijke tocht, vooral op dit tijdstip bij opkomende vloed...

De woorden van tante Olivia trillen na in haar hoofd:

‘Ze is nu toch oud genoeg, Mariela, je moet het haar nu vertellen, dat is belangrijk voor haar, anders gaat ze er haar eigen verhaal van maken, het is een gevoelig kind met veel fantasie. Waarom vertel je het haar niet?’

En dan haar moeder:

‘Waarom het haar vertellen? Wat heeft ze daaraan? Hij is weggegaan, ze hééft geen vader, nooit gehad, straks gaat ze nog naar hem op zoek ook, dat verdient ie niet. Geen vader, daar is ze aan gewend, *basta!*’

‘Maar je zult haar toch wel iets hebben verteld?’

‘Dat hij uit Napels kwam en hier seizoenarbeid deed en dat hij daarna dienst nam bij de geheime dienst vanwege het geld en in Tunesië tijdens de “medische staatsgreep” aldaar per ongeluk is gedood, Olivia, dát heb ik haar verteld!’

En tante Olivia:

‘O Mariela, hoe kun je dat nou... verklaren: de “medische staatsgreep” waarbij president Bourguiba om medische redenen werd afgezet? Daar kwam geen geweld aan te pas! En de militaire, geheime dienst, de Sismi? Die hadden het alleen maar “vre-

dig” voorbereid! Je dochter heeft die rijke fantasie niet van een vreemde!’

En mamma had haar schouders opgehaald, wist Laila, zoals ze altijd deed als ze een eind wilde maken aan een discussie, draaide zich dan om, gooide haar armen omhoog en zuchtte ‘ajajaaai’... Wat zoiets betekende als: ‘wat een familie’ of ‘wat moet ik toch allemaal doorstaan’...

Maar tante Olivia had beet en liet niet meer los:

‘Ik weet dat je gekwetst bent en dat het destijds een goede verklaring leek, maar Laila is geen klein meisje meer, als ze straks vragen gaat stellen dan loop je vast in je antwoorden.’

‘Ik ga helemaal geen vragen beantwoorden, ik heb wel wat anders aan mijn hoofd. Bovendien, ze heeft fantasie genoeg, ze komt er wel uit, ik maak me over Laila geen zorgen.’

‘Nou, ik wel. Ze is gevoelig en jij hebt haar opgezadeld met een bittere fantasie!’

‘O ja, bitter hè? Alsof de waarheid niet veel bitterder is!’ was mamma uitgebarsten en Laila, ineengedoken op de trap gezeten, had onmiddellijk medelijden met haar moeder gevoeld zoals altijd als de hele wereld tegen haar leek.

‘Ik snap het wel, *cara mia*, maar ze merkt toch dat ze anders is. Zeg haar dan tenminste dat haar vader Tunesisch was!’

‘O ja, en dat hij mij bedrogen heeft met een maffiahoer, sigaretten smokkelde en ten slotte door een jaloerse *don* is omgelegd, moet ik haar dat ook maar meteen vertellen, om haar “zelfbeeld”, haar

“identiteit” te verfijnen?!”

Mamma was furieus! Laila sloop ongemerkt het huis uit voordat haar moeder de gang in was gestormd in de veronderstelling dat haar dochter nu op het strand tussen de ligbedjes door liep om de strandgasten hun drankjes te brengen.

Maar ze had zich vandaag ziek gemeld en ziek was ze nu geworden!

En toen was ze onderweg Fabio tegengekomen. Fabio zou haar niet verraden tegenover de restauranteigenaar. Ze hadden samen wat door de straatjes geslenterd en hij had haar toen voorgesteld die avond, als het wat was afgekoeld, langs het strand te wandelen bij de Dune, net buiten San Leone.

Nu zag ze hem staan, aan het eind van de pier met glibberige stenen. Had ze maar sportschoenen aangetrokken, op haar eenvoudige zomerslippers gleeed ze steeds uit. Gelukkig redde Fabio haar en begeleidde haar terug het strand op. Fabio, de beschaafde en mooie jongen uit de examenklas die zijn oog op haar had laten vallen! Ze voelde zich vereerd, ze voelde zich gezien! Dat alleen al was genoegdoening voor al die jaren dat ze nauwelijks werd opgemerkt en zich had geschikt in haar rol in de schaduw.

Ze wandelden langs de branding en spraken over de verschillende strandtenten, welke het goed aanpakten en met welke het nooit wat zou worden. Hij had er verstand van, zo leek het, en had er theorieën over.

‘Commercieel gezien...,’ zei hij steeds en keek daar heel gewichtig bij. Dat woord hoorde ze die zomer wel vaker, ze wist wel zo’n beetje wat het betekende, maar kon het nu in deze romantische sfeer niet helemaal plaatsen.

Fabio keek achterom, automatisch draaide zij haar hoofd ook om en zag dat ze de lichten van de bars inmiddels al een eindje achter zich hadden gelaten.

‘Ik wil je wat laten zien,’ zei Fabio en trok haar mee richting het duin dat bestond uit puin, struikgewas en boompjes. Ze klommen iets omhoog tot ze bij een plekje waren waar ze in het halfdonker meende een bed van zeewier te zien.

‘Kijk,’ zei Fabio en wees naar de achterwand van dit knusse, windstille plekje.

Ze keek maar zag niet wat hij precies bedoelde.

‘Cactussen,’ verduidelijkte hij.

Hij zag haar verbazing en voegde er aan toe:

‘Cactusvijgen, Fico d’India.’ Hij sprak het zo mooi beschaafd uit dat ze alsnog onder de indruk was hoewel het één van de cactussen betrof die hier gewoon aan de kant van de Viale delle Dune groeiden en dus al vanaf hun vroegste jeugd een vertrouwde aanblik hadden geboden. Niets bijzonders aan, maar ze zag opwinding in zijn ogen alsof hij een prachtig geheim met haar wilde delen toen hij vervolgde:

‘Je kunt hier verschillende producten van maken, zoals parfum en zo.’

Hij dacht zeker dat ze daar wel in geïnteresseerd zou zijn. ‘Daar valt geld mee te verdienen. Kijk maar, deze poederige vijg en het sap van de cactus.’ Hij raakte de vetplant aan.

‘Au.’ sist hij.

‘Wat is er?’ vraagt ze, meteen bezorgd.

‘O niets, een beetje geprikt.’ Hij lacht.

‘Ik ga even zitten, sorry,’ zegt hij.

Laila hurkt naast hem op het bed van zeewier. Fabio geeft haar een klein zetje waardoor ze haar evenwicht verliest en ineens naast hem ligt op de vochtige ondergrond. Zijn mooie jongensgezicht met de stoere jukbeenderen zweeft plots boven haar. Meteen voelt ze een golf van opwinding door haar onderbuik gaan gevolgd door een ondefinieerbare kramp in haar lendenen.

Zijn hand op haar buik, warm, vreemd.

Zijn mond op haar mond, zacht en koel.

Ze slaat haar ogen op en glimlacht, maar zijn blik is naar beneden gericht, zijn donkere haren bedekken zijn ogen.

Dan voelt ze een hand aan de binnenkant van haar dij omhoog gaan, onder haar jurkje. Zijn hand glijdt in haar broekje, zijn vingers zijn opdringerig. Dit gaat te snel. Ze weert hem af en komt overeind. Verschrikt kijkt hij naar zijn hand die hij omhoog houdt. Zijn gezicht vertrokken in een grimas.

‘Bloed? Je bloedt!’

Ze schaamt zich en voelt een kilte die misschien nooit meer zal verdwijnen.

Ach, leerden ze kinderen maar omgaan met het wonder van de menselijke natuur dan hadden ze beiden meer verwondering, ontzag en verering gevoeld voor de eb en vloed die op dat moment door Laila's lichaam golfde.

Toen ze terugliep, alleen in het donker langs de zee, zat hij er nog, die muzikant. Er zaten maar weinig mensen, in kleine groepjes verspreid over het strand. Ze bemoeiden zich niet met de vreemdeling die daar stond te spelen en zingen die, zoals dat gaat, intussen wel gratis de soundtrack verzorgde voor de komische en tragische verhalen die ze elkaar *sotto voce* vertelden. Exotische klanken die Laila zich al die jaren is blijven herinneren.

Gehaast, innerlijk huilend, loopt ze door de *Via Persefone* en de *Viale Maddalusa* over de betonnen brug en de zandweggetjes door de bosjes naar huis.

Die dag, nu zoveel jaar geleden, deze en andere herinneringen, draagt Laila met zich mee in haar inmiddels vijfendertigjarige vrouwenlichaam, iets voller nu, terwijl ze zwoegt door het zand, op weg naar het hotel in het naburige Agrigento waar ze werkt en dat bekend staat als het Kaos Resort.

Over een pad langs de zee op een grillige kust. Een schitterende hemel aan de horizon. Een liefdescyclus die niet wordt opgemerkt. Belofte van wat nooit geweest is. 'Kom terug, Prospero, kom terug over de zee.' Dat is wat ze denkt als ze tot bij de rondó loopt en daar naar beneden klimt om haar rondje langs de kust te maken voordat ze naar haar werk gaat.

Het is vroeg in de ochtend, niemand die haar tranen ziet, ze is de enige op het smalle strand.

Haar oom Vittorio had vroeger in de zwavelhandel gezeten en placht altijd te zeggen:

‘De vulkaan brengt mineralen voort zoals de menselijke hartstocht tranen.’

HET LEVEN IS EEN OCEAAN

Het resort is aan het ontwaken als Laila door het hek gaat en over de binnenplaats loopt naar de keuken waar ze wordt verwacht. Een vluchtig bezoek aan het toilet om het verwaaide haar een beetje te fatsoeneren en haar licht bezwete gezicht met water te deppen. Veel tijd heeft ze niet, want zo traag en sloom als de gasten de ontbijtzaal komen binnendruppelen, zo snel en efficiënt wordt intussen achter de schermen gewerkt om alles op tijd, gesneden en opgemaakt, op het buffet uitgestald te krijgen.

‘Laila, ik zie zweetplekken bij de oksels, trek maar gauw even een ander bloesje aan voordat Regina het ziet!’

Raffaella duwt haar het bezemhok in en reikt haar een hagelwit bloesje en deo aan. In een ommezien heeft ze haar bloesje uit, deo gespoten, ander bloesje aan. Nog even haar bikini-top recht-trekken en ze staat alweer in de keuken terwijl ze haastig het bloesje dichtknoopt.

Elke ochtend die hectiek tot ver nadat de gasten op pad zijn voor de dag, daarna het schoonmaken van de kamers, alles in een bepaald ritme waarbij je nauwelijks de tijd hebt om over de zin van zo’n bestaan na te denken.

Maar goed ook.

Om half vier is het tijd voor een welverdiende espresso. Haar collega’s komen uit alle windstre-